

сезон '88-'89

рационален менаџер * Љубка Банцаров *
Благословнаг

**ЛОВ НА ДИВИ
ПАТИШИ**

от Ж. Вачичлов

сигел на орген „Червено знаме на труда“

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА И ИЗПЪЛНИТЕЛИ:

ЗИЛОВ ЗЛАТКО ГУЛЕКОВ
ОГНЯН СПИРОВ
ЛЪЧЕЗАР КАЦАРСКИ
КУЗАКОВ ЗЛАТКО ГУЛЕКОВ
ЛЪЧЕЗАР КАЦАРСКИ
САЯПИН ПЕТЪР КЪОСЕВ
КУШАК НИКОЛАЙ ЧОБАНОВ
ГАЛИНА КРАСИМИРА ДЕМИРОВА
ИРИНА ТАНЯ ПЕТРОВА
ЖАНЕТ КЕРАНОВА — СПИРОВА
..... МАРТА КЪНЧЕВА
..... НИКОЛАЙ КИМЧЕВ
ПЛАМЕН МИЛАДИНОВ

СЪТРУДНИЦИ НА ПОСТАНОВКАТА: Зам. директор по
техн. част — Я. Самарджиев, зав. постановъчна част —
Вл. Христов, Г. Ангонов, художник-изпълнител — Н. Ку-
танов, театърмайстор — П. Димитров, звукооформ-
ление — О. Иванова, художествено осветление — Ив.
Десподски, реквизитор — Б. Караджов, гардеробиер —
А. Василева, грим и перуки — Ел. Димитрова, шивашко
ателие — Вл. Кацарски, Ст. Здравчина, Б. Стефанова,
дърводелско ателие — Сл. Габерски, Ас. Хайдушки, Кр.
Николов, железарско ателие — Ф. Тасев, тапицер — Ст.
Терзийски, кашьор — Ж. Джелиов, сценична група — Ж.
Шестаков, Ив. Шестаков, Ст. Илиев, Сл. Кацарски.

АМАТИЧЕН ТЕАТЪР
„Н. ВАПЦАРОВ“

БЛАГОЕВГРАД

Но

Александър

Вампилов

ЛОВ НА ДИВИ ПАТИЦИ

ПОСТАНОВКА ДМИТРИЙ АСТРАХАН

(гост)

СЦЕНОГРАФИЯ И КОСТЮМИ

ЕМИЛ КАПЕЛЮШ, (гост)

КОМПОЗИТОР

АЛЕКСАНДЪР ПАНТИКИН (гост)

Помощник-режисьор
Савка Чобан
Суфлор
Албена Чобанова

ВЕРА

ВАЛЕРИЯ

СЕРВИТЪОР

тини стари, но вечни, не знаещи във вре-
но нито морално, нито физическо износва-
При Вампилов те имат още и тази важна
беност, че получават във всеки от нас ня-
ко лично, собствено озарение. Как, по ка-
начин му се удава да ни внуши, че това се
нася именно за нас и е насочено точно към
ните чувства, остава загадка. Изкуство-
може само да мечтае за такова възпри-
не.

ат въпрос, който Вампилов сякаш по-
задава, е: човеко, ще останеш ли чо-
успееш ли да превъзмогнеш всичко
и недобро, което ти е подготвено в
вото житейски изпитания, където
о различни гори противоположнос
к не можем да не си спомним отново
йто без да се съпротивлява, позволи
при него да се превърне в измяна, ис-
на — във фалш, благополучието в

когато гледаш Вампилов, отново с надежда
върщаш към старото убеждение на До-
оевски: „Света ще го спаси красотата“
Валентин Распутин

Сърцето на Александър Вампилов не сто-
жа само на няколко метра от брега. Където
той плуваше, след като се преобърна
ката, натъквайки се на скрито под байба-
те води коренище. След един ден щеше да
върши 35, затова и тръгна с приятеля си
вечер на 17 август 1972 година — да намери
ба за рождения си ден. Приятелят му се от-
той — не... За щастие беше успял да на-
„Лов на диви патици“, този „герой на нашето
време“ в лицето на Зилов. Нека не скро-
чим: Зилов е не просто герой, един от зор-
на една от Вампиловите пиеси: това е
явление неординерно и небезопасно и с „до-
щината“, пуснала дълбоки социални ко-
ние и занаят ще се борим и ще страда-
може би най-голямата заслуга на Вампилов
то драматург е в това, че той един от
те я разпозна и показва толкова ясно, с та-
художествена сила. И колкото и да го
критиците, че Зилов е нещо отживяло, не-
вещ, на този мъртвец, повярвайте, не
стои дълъг живот.

Заедно с Вампилов в театъра дойдоха ис-
креността и доброта — отдавнашни
чувства, като хляба необходими за нашето
съществуване и за изкуството. Той не се
опитва да измисля нови истини, само ги по-
ставя в днешните условия и те започват да
звучат по новому. Вечните, нестареещи те-
ми в изкуството, които никога няма да пре-
станат да вълнуват човечеството — живо-
тът и смъртта, любовта и омразата, щас-
тието и мъката, съвестта и дълга. Всяко но-
во време привнася в тези понятия своите от-
личителни белези, но при цялата им сложност
и крехкост тези понятия остават неизмен-
ни. Любовта на един човек към друг преди хи-
ляда години е означавала същото, което и се-
га. Но как да се обича? Какво носи в себе си то-
ва чувство? С какво обогатява? Какво ни кара
да губим? Доколко дълговечно е то? Докато
живее дори един-единствен човек, той ще об-
ича и мрази по своему, ще се страхува и ще
желае смъртта така, както никой друг преди
него.

Главни
стоянно
век? Ще
лъжливо
множес-
са трудн
тите. Ту
Зилов, ко
любовта
крехкост
робство.